

5.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Sàigòn, thứ Ba ngày 11/11/1975

Một đêm trên căn gác 1.000 đồng¹, tôi nhìn những vết cắn trên hai vai mà thốt nghe rung động nhớ chàng. Hình ảnh Nguyễn thoát biến thoát hiện, có lúc cợt cười vui thú, có khi đón đau buồn bã... Cứ vậy, các hình ảnh ấy chờn vờn trí não tôi suốt một đêm.

Nhớ lại lời chàng: *“Tôi nói thật là rất đau lòng vì biết chẳng có được chỗ đứng nào trong tim chị.”*

Cũng nhớ lại cái giọng run rẩy của chàng: *“Không đau sao được khi chị vẫn còn dùng thuốc ngủ như một niềm an ủi, vẫn còn tưởng nhớ người xưa và luôn nghĩ về tôi như một đứa nhỏ. Cuộc đời tôi chỉ muốn dành cho chị mà chị không nhận.”*

Tâm hồn tôi rung động.

Ôi! Biết tỏ thế nào cho Nguyễn hiểu? Cuộc tình năm xưa mãnh liệt nhưng đau khổ quá; còn tình của Nguyễn, sự thanh khiết toát ra từ dáng cách nhẹ nhàng, từ mười ngón gầy cô độc và cả một tuổi trẻ nồng nàn sôi nổi... làm trái tim tôi như chùng xuống hẳn. Dẫn rằng thái độ luôn luôn là e dè, đôi khi mệt mỏi, nhưng điều thanh khiết nơi Nguyễn đã làm tôi xúc động thật sự mỗi lúc hiện hữu cạnh chàng.

*

* *

Chiều nay cũng thế. Hình như mang cảm nghĩ tình yêu đã được đáp ứng phần nào nên trông chàng có nét tin tưởng và vui thành thật. Đi bên nhau trên những con đường êm ái hàng me cao, Nguyễn hay cúi xuống hôn nhẹ lên tóc tôi thật âu yếm trân trọng.

Buổi chiều xuống nhanh. Thành phố đang bắt đầu sự nhộn nhịp về đêm. Những bóng đèn đường mờ đi dưới làn khí lạnh tháng Mười Một.

Trong quán Thanh Bạch, tôi lúi túi tập nhật ký ra viết. Bên cạnh, hai ngón tay Nguyễn vỗ vỗ lên vai tôi, miệng ngân nga những lời nhẹ nhàng:

“Tôi đang mơ một cuộc sống ở Dalat, mỗi sáng đi dạy, mỗi chiều ngồi hút ống điếu, bên cạnh chị đang viết văn. Tôi, hai vợ chồng thả bộ ra Bờ Hồ đón cái lạnh diu diu. Khuya, trở về căn nhà nơi một cái áp nào xa xôi, chẳng hạn như áp Đa Thiện.”

Tôi tiếp lời:

---

¹ Thoạt chuyện trò với nhau, nói về cuộc sống tôi ở Dalat, tôi bảo: *“Tôi thuê căn phòng 500 đồng một tháng trên đường Calmette.”* Nguyễn hỏi: *“Còn ở Sàigòn?”* Tôi đáp đùa: *“Thuê 1 ngàn đồng!”*

“Viết *feuilleton* để kịp lên khuôn báo buổi chiều, lấy tiền mua bánh mì cho chồng ăn.” (Lúc ấy chúng tôi đang nhâm nhi ổ bánh mì nóng với *moutard* trong Thanh Bạch).

Cứ vậy, trong quán rượu sang đẹp mang kiến trúc Tây Phương, buổi chiều trôi êm có hai kẻ ngồi ngân nga nhiều ước mộng, có nỗi hạnh phúc ngỡ ngàng to lớn. Lòng tôi rung động diu diu, mơ ước thời gian chậm lại để không gian cứ mãi thế này, chúng kiến tình yêu vẫn còn đậu trên 10 ngón tay đan xiết.

Chàng giờ bàn tay phải lên ngắm nghĩa hồi lâu, sau cùng nói:

“Bây giờ, tôi luôn bị ám ảnh bởi đôi bàn tay của đàn ông. Vào bất cứ nơi nào, tôi đều nhìn xem ai có bàn tay đẹp.”

Tôi cười phá lên, xiết chặt tay chàng hơn nữa:

“Nguyễn yên tâm đi, tôi không còn muốn tìm kiếm bàn tay nào khác. Chỉ ngày nào đôi tay này thuộc về ai đó, tôi mới đành chịu thôi.”

*

* *

Trên đường về, tôi bày tỏ:

“Thường một cặp yêu nhau, người con gái bao giờ cũng thích cầu xé người yêu nếu cô ta mang cảm tưởng mình không được yêu trọn vẹn. Còn giữa chúng mình, Nguyễn lại đóng vai trò ấy.”

Nguyễn vụt đáp nhanh:

“Bởi đó chính là mặc cảm tôi vẫn mang từ khi đi vào đời chị.”
(Xong lại vói tay ra sau, bầu chặt lên lưng tôi).

Tôi cười mím: “Bạn đâu biết tôi yêu bạn đến chừng nào!”

Nguyễn tỏ nét hoài nghi: “Cho nói lại đó kéo hồi hận!”

Tôi lập lại từng chữ:

“Nguyễn đâu biết tôi yêu Nguyễn đến chừng nào!”

Và rời chiếc xe chàng trong tiếng cười to.

Đêm trên căn gác nằm nghe đĩa em gái út dạo dương cầm bản Ave Maria của Schubert mà thấy lòng rung động dào dạt. Bản này đã hơn một lần Nguyễn tỏ bày sự ưa thích đặc biệt.

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

... Tuy thích nàng nhưng ta chẳng có ý nghĩ tìm hiểu tình trạng hiện tại của nàng thế nào. Chỉ một điều duy nhất ta nắm chắc là ngón tay đeo nhẫn của nàng trống không! Ta cũng ý thức được sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người nhưng điều đó đối với ta chẳng có gì quan trọng. Ta nghĩ, người ngàn xưa và người ngàn sau vẫn có thể hiểu và thương được nhau ở cái tâm sự, thế thôi!

Từ đó chúng tôi hiểu nhau thêm. Ta đi từng bước vào tình yêu. Kỷ niệm thật êm đềm dịu dàng như những đêm tháng 11 trời có gió lạnh, nàng kể cho ta nghe nhiều hơn về gia đình và cuộc đời nàng. Ta như một chứng nhân lịch sử của nàng. Những cuộc tình lớn nhỏ, sao ta thấy chỉ toàn nước mắt. Ta mến nàng, phần lớn vì nàng cũng có những cái bất thường như ta. Mà nàng lại là con gái An Cựu nữa chứ!... Ta mơ mộng thật nhiều. Quả đúng tình yêu là một bài thơ vô đề!...

□